

POHOD NA DOBRAČ 2009

Gorenjci imamo gore pred nosom, pa vseeno radi pogledamo naokrog, tudi čez mejo.

V soboto, 17.oktobra smo tako odšli v Avstrijo. Naš cilj je bil 2166 m visok Dobrač. Dobrač je masivno pogorje zahodno od Beljaka. Gre za skrajni vzhodni izrastek bližnjih Ziljskih Alp, ki je mogočno ugnezden med Julijce, Karavanke, vzhodne Karnijske Alpe in Visoke ture. Po robovih poteka simbolna ločnica dvojezične Koroške, slovenske na jugu, nemške onstran Drave, vendar ji le ta že od plebiscita naprej tega skoraj ne priznava.

V čudovitem sončnem jutru nas je avtobus z odličnim šoferjem Nejcem preko Korenskega sedla skozi vasico Judendorf po Beljaški alpski cesti popeljal do parkirišča 1792 m visoko pod vznožje gore, od tu naprej pa pot pod noge. Sicer zložna, a zasnežena in na mestih močno izpostavljena pot nas je po južni strani pripeljala na prvi vrh Dobrača, kjer stoji najvišje ležeča cerkev v Evropi, ki pa je bila zaprta. Komaj lučaj stran je drugi vrh, na katerem stoji mogočen križ, tik pod vrhom pa je zelo lepo obnovljena slovenska cerkev, ki je odprtih vrat prijazno vabila planince. Vreme, ki je na začetku tako lepo kazalo, se je »sfižilo« in komaj smo še ujeli prečudovit razgled daleč naokoli. Mraz je pritiskal, oblaki so nam poslali blago snežno ploho, malo nižje ležeča planinska koča je bila zaprta in ni nam preostalo drugega, kot da pomalicamo pravo »malico iz nahrbtnika« na prostem. Povratek je potekal po zložni, široki cesti, ki nas je pripeljala prav do parkirišča. Nejc je medtem že prijetno ogrel avtobu in z užitkom smo se premraženi ugnezdili v sedeže. Pa naše ture še ni bilo konec. Nazaj grede smo se ustavili v Kranjski gori »pri Martinu«, kjer so nam postregli s slastno obaro in ajdovimi žganci, to je bil pravi balzam za naše oglašajoče želodce. Uživali smo v prijetnem druženju in klepetu.

V poznih popoldanskih urah smo se vrnili proti domu in že snovali načrte za pomlad.

Dita Perčič